

GRIEG

The Complete
SONGS VOL. 5

MONICA GROOP
ROGER VIGNOLES

GRIEG, EDVARD HAGERUP (1843-1907)

THE COMPLETE SONGS · VOLUME 5

FIRE ROMANCER (FOUR ROMANCES), Op. 10 13'01

Texts: Christian Winther

1	I. Taksigelse	3'38
2	II. Skovsang	3'50
3	III. Blomsterne tale	1'22
4	IV. Sang på Fjeldet	4'11

TRE SANGER FRA *PEER GYNT*, Op. 23 12'11

(THREE SONGS FROM *PEER GYNT*) *Texts: Henrik Ibsen*

5	Peer Gynts Serenade	3'20
6	Solveigs Sang	4'31
7	Solveigs Vuggevis	4'20

REJSEMINDER FRA FJELD OG FJORD, Op. 44 15'27

(REMINISCENCES FROM MOUNTAIN AND FJORD) *Texts: Holger Drachmann*

8	I. Prolog	3'15
9	II. Johanne	2'36
10	III. Ragnhild	2'10
11	IV. Ingebjørg	2'30
12	V. Ragna	1'54
13	VI. Epilog	3'02

SEKS DIGTE (SIX POEMS), Op. 49

25'41

Texts: Holger Drachmann

14	I. Saa du Knøsen, som strøg forbi	4'15
15	II. Vug, o Vove	6'30
16	III. Vær hilset, I Damer	3'59
17	IV. Nu er Aften lys og lang	2'46
18	V. Julesne	4'41
19	VI. Forårsregn	3'30

20 SIMPEL SANG (A SIMPLE SONG), EG 147

2'49

Text: Holger Drachmann

TT: 69'02

MONICA GROOP *mezzo-soprano*

ROGER VIGNOLES *piano*

INSTRUMENTARIUM

Grand piano: Steinway D. Piano technician: Carl Wahren

Grieg composed the **Four Romances**, Op. 10, to poems by Christian Winther (1796-1876) during his years in Copenhagen (1863-66/67). This was an important period in his development as a composer. In an interview in the Danish newspaper *Dannebrog* from 26th December 1893 he relates how he viewed his musical situation when he arrived in Copenhagen in April 1863 after his years of study in Leipzig: 'I was stuffed with Chopin, Schumann, Mendelssohn and Wagner and I had to struggle to find elbow-room and breathing space in a more personal and independent atmosphere'. His most important works from this period – e.g. the *Piano Sonata*, Op. 7, and the *Violin Sonata*, Op. 8 – show that Norwegian elements were increasingly making themselves felt in his music. He received important impulses from the great violinist Ole Bull. Something that happened in July 1864 and that Grieg referred to in a conversation with the American A. Bell in 1907 confirms this. Grieg told Mr. Bell that he used to visit Ole Bull in his home at Valestrand close to Bergen and that, on several occasions, Bull took him 'down into a deep, almost inaccessible "cave", as he termed it, where he played me bewitching melodies that I found completely fascinating and which made me want to have them as the basis of my own melodies'. It is however striking – and strange – that while a nationalistic Norwegian atmosphere is increasingly evident in Grieg's instrumental music from this period, such a mood is entirely absent from the songs. *Seks Digte*, Op. 4 (BIS-CD-637), continues, stylistically, in the same tracks as *Vier Lieder für Altstimme*, Op. 2 (BIS-CD-957). There are no Norwegian or Scandinavian stylistic elements in *Hjertets Melodier*, Op. 5 (BIS-CD-637), and the same is true of *Romancer og Ballader af Andreas Munch*, Op. 9 (BIS-CD-787), and *Fire Romancer*, Op. 10. The Op. 10 songs are generally reckoned as Grieg's weakest and least successful contribution to the genre. But the judicious listener will undoubtedly notice some bars in the epilogue to the first song, *Thanks*, where the melody is identical with part of one of the most famous of Grieg's *Lyric Pieces*, *Ensom vandrer (Solitary Wanderer)*, Op. 43 No. 2, from 1886. The first and the last two songs were most probably composed in 1864 while a manuscript of the second song is dated 'April 1866'. Op. 10 was first published in 1866 in a series entitled *Lette Sange med Piano (Easy Songs with Piano)* by Chr. E. Horneman in Copenhagen.

Peer Gynt's Serenade, Solveig's Song and Solveigs Vuggevisse (Solveig's Cradle Song) are the first pieces that Grieg published from the *Peer Gynt* music, Op. 23 – in March 1876, only a few weeks after the first performance of the work on 24th February. Several other pieces were published later, nine of them in 1876, while the orchestral *Peer Gynt Suites*

Nos. 1 and 2 were published in 1888 and 1893. The first performance of *Peer Gynt* was a great success for both the author, Henrik Ibsen, and the composer. The conclusion of the review in the Norwegian newspaper *Aftenposten* sums up the press reaction to Grieg's music: it 'was notably effective and fitted the action in an inspired manner'. It was undoubtedly this success that encouraged Grieg to publish some of the music as early as March the same year.

Grieg very much regretted that he was not able to attend the rehearsals for *Peer Gynt* but this was entirely out of the question since both his parents were dying at the time (his father died on 13th September 1875 and his mother on 23rd October). Instead the composer wrote a 28-page letter to Johan Hennum, who was to conduct the first performance, in which he itemized all the details that he wanted Hennum to pay particular attention to. The letter shows the enormous trouble that Grieg had taken to realize Ibsen's text in musical terms. Even if his letter strictly has no bearing on the versions that we can hear on this recording, some of his comments on the three songs involved can be of interest. Of *Peer Gynt's Serenade* he writes that 'it should sound half sensually passionate and half ironical... In the interlude and postlude *Peer Gynt* should treat his instrument with a degree of forced sensuality'. Of *Solveig's Song* he says: 'In this song the actress should give of her very best since it characterizes Solveig... So you should rehearse the humming along with the actress. Technically it is not difficult and it can be sung in a leisurely manner.' *Solveig's Cradle Song* is the final scene of *Peer Gynt* and, in this sense, crowns the work. Grieg writes: 'Here I hope for a poetic effect by combining different means. During the prelude I see *Peer Gynt* lying hidden in *Solveig's* arms while, on the horizon, the first rays of the dawn become visible at the point which I have noted in the score so that Ibsen's words "she sings more loudly in the light of day" has the right effect. I hope that the strings, here, will play smoothly, calmly and beautifully. I hope that the actress sings quietly and ardently, then, at the end, louder and more fully... At the transition to D minor they should play and sing ardently and each of the following injunctions "sleep" must be articulated. Each one quieter and quieter and each time in a manner that the horn notes and the voice's "sleep" are contrasted with each other. The strings therefore need constantly to emphasize the beginning of the bars and then change immediately to *pp* so that the entire effect seems almost like a dream...'

In the summer of 1886 the Danish poet Holger Drachmann visited Grieg at Trolldhaugen. The two men stopped off in Hardanger and then went on a walking tour of Jotunheimen up

to the cabin at 'Tvindehaugen'. On the trip Drachmann wrote 'poems like a man inspired and I wrote music for them', Grieg wrote in a letter to Julius Röntgen on 18th August. And in a letter to his Danish friend August Winding dated 3rd September he continued: 'For once it was life as it ought to be. He is a remarkable personality, your Drachmann, there is something about him of the troubadour or minnesingers, or whatever one is to call it, and he constitutes a challenge to our time which is so obsessed with reality, it seems to me. In the poems that he wrote for me I persuaded him to be brief which, as we know, he is not always.' *Rejseminder fra Fjeld og Fjord (Reminiscences from Mountain and Fjord)*, Op. 44, are from this trip. The poems hardly rise above the level of simple occasional verses. Four young women are portrayed between a *Prologue* and an *Epilogue* dealing with Jotunheimen. This gave little inspiration to Grieg's creativity. Grieg's biographers, Finn Benestad and Dag Schjelderup-Ebbe write that 'he behaves like a foreign tourist in what is his own neighbourhood. The "Norwegian" elements such as the folk-dance character of Ingebjørg, seem for once just to have been applied to the surface. There is no fresh water from a mountain spring feeding his melodic vein in these songs. But Grieg nevertheless has some harmonic surprises in store that help to liven up the proceedings, especially in the *Prologue* and the *Epilogue* which he links to each other with the use of recitative and by using the same, heavily modal concluding cadence in both pieces.' These songs were published in Denmark in December 1886.

The collection entitled **Six Poems**, Op. 49, was published by Peters in 1889 and these are also settings of poems by Holger Drachmann. *Julesne (Christmas Snow)* was composed in August 1886 and *Forårsregn (Spring Showers)* in September 1887 while the other four settings date from 2nd-5th July 1889. There are two further Drachmann songs from this period: *Du retter tidt dit øjepar*, EG 148, is dated 4 July while **Simpel Sang** (A Simple Song), EG 147, remains undated. The quality of the songs in Op. 49 is generally considered to be variable. *Vug, o Vove (Rocking, Rocking on Gentle Waves)*, *Julesne* and *Nu er Aften lys og lang (Now Is Evening Light and Long)* lack inner cohesion and stylistic unity. 'The melodic line is dull', in the view of Benestad and Schjelderup-Ebbe, 'and the harmonic imagination has clearly also excused itself.' But Grieg's inspiration is clearly in full flight in No. 1, *Saa du Knøsen, som strøg forbi (Tell Me Now, Did You See the Lad)*, and in No. 3, *Vær hilset, I Damer (Kind Greetings, Fair Ladies)*, two splendid songs, rhythmically acute, sonically fresh and with captivating melodies. Indeed *Vær hilset, I Damer* is among 'the most brilliant and illustrious

songs in the Norwegian canon'. Grieg's extraordinary feeling for harmony takes charge of the impressions from nature in *Forårsregn* and transforms them into refined dissonances that lend the song a touch of impressionistic musical style.

© *Rune Andersen 2005*

The Finnish mezzo-soprano **Monica Groop**'s wide-ranging career is based upon repertory of great musical adventurousness – a rich and varied mixture of baroque music, classical repertoire and modern masters. She made her professional début as Charlotte in Massenet's *Werther* with the Finnish National Opera in 1987, and has been an international mainstay since her London début at Covent Garden in the highly acclaimed 1991 Wagner Ring Cycle conducted by Bernard Haitink. Monica Groop has performed with many of the world's foremost opera companies and orchestras under such conductors as Carlo Maria Giulini, Sir Roger Norrington, Neeme Järvi, Esa-Pekka Salonen, Seiji Ozawa, Zubin Mehta and the late Sir Georg Solti. An accomplished recitalist, Monica Groop has given solo recitals at such venues as New York's Carnegie Hall and Alice Tully Hall, London's Wigmore Hall and the Musikverein in Vienna. She appears regularly with the pianists András Schiff, Rudolf Jansen, Roger Vignoles and Ilmo Ranta. She has also received international acclaim as an interpreter of baroque music. Monica Groop has made numerous BIS recordings, including a complete edition of Grieg songs of which this CD forms part.

The pianist **Roger Vignoles** is one of Britain's most outstanding musicians. Originally inspired by the playing of Gerald Moore, he decided on leaving university to pursue a career as a piano accompanist, completing his essential training with the distinguished Viennese-born teacher Paul Hamburger. Since then, reviewers worldwide have consistently recognized his distinctive qualities as a player. Among his first partners was the great Swedish soprano Elisabeth Söderström, whom he accompanied regularly throughout the 1970s and 80s. During this period, he also developed particularly fruitful collaborations with Dame Kiri te Kanawa, Sir Thomas Allen and Sarah Walker in a wide repertoire of songs, from German *Lieder* and French *mélodies* to cabaret songs by Gershwin, Britten and others. In 1997, the Schubert year, he devised and directed the series 'Landscape into Song' at the Queen Elizabeth Hall, London. In 1998 he inaugurated the Nagaoka Winter Festival in Japan. In 2001 he took part in the Schumann Festival at the South Bank in London.

Fire romanser op. 10 til tekster av Chr. Winther (1796–1876) er komponert i Griegs København-periode 1863–66/67. Dette var en viktig periode i hans utvikling. I et intervju i Dannebrog 26. desember 1893 forteller han hvordan han opplevde sin situasjon rent musikalsk da han kom til København i april 1863 etter studieårene i Leipzig: ”Jeg var spekket med Chopin, Schumann, Mendelssohn og Wagner og trengte likesom til å få alburom og ånde i en mer personlig og selvstendig luft.” Hans viktigste verker fra denne tiden – f. eks. *klaversonaten* op. 7 og *fiolinsonaten* op. 8 – viser at norsk tonefølelse mer og mer grep tak i ham. Viktige impulser til dette kom fra fiolinisten Ole Bull. En hendelse i juli 1864 som Grieg refererer til i en samtale med amerikaneren A. Bell i Berlin i 1907 viser dette. Grieg forteller at han besøkte Bull i hans hjem på Valestrand ved Bergen og at Bull ved flere anledninger tok ham med ”ned i en dyp, nesten utligjengelig ’hule’, som han kalte det, og der spilte han for meg de trolske melodier som fascinerte meg så sterkt og som vekket lysten til å ha dem som basis i mine egne melodier.” Det er imidlertid både påfallende og merkelig at mens en nasjonal norsk tonefølelse gradvis spores i instrumentalmusikken fra denne tiden, er den så godt som totalt fraværende i romansene. *Seks Digte* op. 4 (BIS-CD-637) fortsetter stilmessig i samme spor som *Vier Lieder für Altstimme* op. 2 (BIS-CD-957), i *Hjertets Melodier*, op. 5 (BIS-CD-637) er der ingen norske eller nordiske stiltrekk, og det samme må sies å gjelde *Romancer og Ballader af Andreas Munch*, op. 9 (BIS-CD-787) og *Fire romanser*, op. 10. Om op. 10 må det dessuten legges til at de regnes som Griegs kanskje svakeste og minst vellykkede romanser. Den interesserte lytter vil imidlertid ganske sikkert legge merke til at i et avsnitt i etterspillet i nr. 1, *Tak-sigelse*, er melodien identisk med noen takter i ett av Griegs mest kjente lyriske klaverstykker, *Ensom vandrer*, op. 43 nr. 2 fra 1886. Den første og de to siste romansene er høyst sannsynlig komponert i 1864, mens et manuskript til nr. 2 er datert ”April 1866”. Op. 10 ble utgitt første gang i 1866 i en serie kalt *Lette Sange med Piano* på Chr. E. Hornemans forlag i København.

Peer Gynts Serenade, Solveigs Sang og Solveigs Vuggevise er de første stykker fra *Peer Gynt*-musikken, op. 23, som Grieg lot utgi – i mars 1876, bare noen få uker etter uroppførelsen 24. februar 1876. Flere andre av stykkene ble utgitt etterhvert – ni andre stykker utkom også i 1876, mens *Peer-Gynt-suite 1* og *2* i versjon for orkester utkom henholdsvis 1888 og 1893. Førsteoppførelsen af *Peer Gynt* ble en suksess både for forfatter og komponist. Sammenfattende er anmeldelsen i *Aftenposten* dekkende for kritikernes syn på Griegs musikk – den ”var særdeles virkningsfull og sluttet seg på en genial måte til situasjonene”. Uten tvil er det suksessen som har sporet Grieg til allerede i mars å utgi noe av musikken.

Grieg beklaget meget at han ikke kunne være til stede ved prøvene på *Peer Gynt*, men det lot seg ikke gjøre ettersom begge hans foreldre lå for døden – faren døde 13. september og moren 23. oktober 1875. I stedet skrev han et brev på hele 28 sider til Johan Hennum, dirigenten for uroppførelsen, hvor han gikk igjennom et vell av detaljer han ønsket Hennum skulle ta hensyn til. Brevet viser med hvilken enorm omhu Grieg hadde søkt rent musikalsk å realisere Ibsens tekst. Selv om hans brev ikke egentlig gjelder de versjonene som vi hører på denne innspillingen, så gjengis her utdrag av hans kommentarer til de tre aktuelle sangene. Om *Peer Gynts serenade* skriver han at ”den må klinge halvt sandseligt lidenskabeligt, halvt ironiserende ... I Mellem- og Efterspillet må Peer Gynt med en vis Forceret Lidenskab behandle sit Instrument”. Om *Solveigs Sang* instruerer han: ”Denne Sang må vedkommende Skuespillerinde gjøre det Bedste udaf, da den karakteriserer Solveig... De må derfor endelig instudere det Nynnende med Skuespillerinden. Det er jo teknisk ikke svært og kan synges roligt.” *Solveigs Vuggevis* utgjør sluttscenen i *Peer Gynt* og blir på sett og vis kronen på verket. Grieg skriver:

”Her håber jeg på en poetisk Virkning ved forenede Midler. Under Forspillet har jeg tænkt mig at Peer Gynt ligger som skjult i Solveigs Arme, medens Horisonten bebuder Morgensolens Frembrud som dog først må finne Sted, hvor jeg har anmærket det, således at Ibsens Ord ’Hun synger højere i Dagglansen’ kommer til sin Ret. Jeg håper, at Strygerne her spiller egalt, stille og smukt, jeg håper, at Skuespillerinden synger stille og inderligt, siden på Slutten højere og fuldere... Hvor det går over i d moll må der synges og spilles med Inderlighed og alle de følgende ”sov!” må have sit Foredrag. Altid svagere og svagere, og altid så at Horn-tonerne og Sangstemmens ”sov!” træder i Modsætning til hinanden. Derfor må Strygerne altid betone Begyndelsen af Takterne og så straks gå over i *pp*, således at det Hele næsten er i en Drømmetilstand...

Sommer 1886 var den danske dikteren Holger Drachmann på besøk hos Grieg på Troldhaugen. Via et opphold i Hardanger dro de på fjelltur i Jotunheimen, opp til hytta ”Tvindehaugen”. På turen skrev Drachmann ”dikt som besatt og jeg musikk til dem”, skriver Grieg i et brev til Julius Röntgen 18. august, og i et brev til sin danske venn August Winding 3. september fortsetter han: ”Det var for en gangs skyld et liv som det bør være. Det er en forunderlig personlighet, Eders Drachmann, der er noe av en trubadur, en minnesanger, eller hva jeg nu skal kalle det, over ham, og han står så pussig opp mot vår virkelighetssyke tid, synes det meg. I de dikt han skrev for meg, fikk jeg ham til å være knapp, hva han som bekjent ikke

alltid er.” Fra denne turen stammer **Rejseminder fra Fjeld og Fjord**, op. 44. Diktene i samlingen når imidlertid neppe ut over enkel leilighetspoesi. Fire ungjenter portreteres mens en *Prolog* og en *Epilog* med innhold som handler om Jotunheimen omrammer det hele. Griegs inspirasjon fikk liten stimulans av dette. Grieg-biografene Finn Benestad og Dag Schjelderup-Ebbe skriver at ”han opptrer som en fremmed turist i sine hjemlige trakter. De ’norske’ trekene, som springarpreget i *Ingebjørg*, virker for en gangs skyld merkelig påklistret. Friskt fjellvann er det ikke i hans melodiske åre i disse sangene. Han har likevel noen harmoniske overraskelser på lager som liver litt opp, spesielt i *Prolog* og *Epilog* som han knytter til hverandre ved en resitativisk stil og ved å anvende samme, sterkt modale slutningskadens i dem begge.” Sangene ble utgitt i Danmark i desember 1886.

Seks digte, op. 49, utgitt hos Peters i 1889, er også med tekster av Holger Drachmann. *Julesne* var komponert i august 1886 og *Forårsregn* i september 1887, mens de resterende fire er datert fra 2. til 5. juli 1889. To andre Drachmann-sanger stammer også fra denne tiden – *Du retter tidt dit øjepar*, EG 148, er datert 4. juli, mens **Simpel sang**, EG 147, er udatert. Op. 49 regnes som kvalitetsmessig variabel. *Julesne*, *Vug, o Vøve* og *Nu er Aftenen lys og lang* mangler indre sammenheng og stilistisk enhet. ”Den melodiske linje er tørr,” skriver Benestad og Schjelderup-Ebbe, ”og den harmoniske fantasi har tydeligvis også meldt pass.” Inspirasjonen er imidlertid fullt til stede i nr. 1 *Saa du Knøsen, som strøg forbi* og nr. 3 *Vær hilset, I Damer* to bravursanger med rytmisk spenst, klanglig friskhet og anslående melodikk – *Vær hilset, I Damer* er blant ”de mest briljante og glansfulle i norsk romanselitteratur”. Griegs geniale harmoniske sans griper naturinntrykkene i *Forårsregn* og omsetter dem i forfinede dissonanser, som gir romansen et anstrøk av impresjonismens klangverden.

© **Rune Andersen 2005**

Den finske mezzo-sopranen **Monica Groops** vidtfavnende karriere er basert på et repertoar med stor musikalsk dristighet – en rikholdig og variert blanding av barokk, klassisisme og moderne mestere. Hun fikk sin profesjonelle debut som Charlotte i Massenets *Werther* på Den finske nasjonale operaen i 1987, og hun har vært en internasjonal attraksjon siden sin London debut på Covent Garden i den kritikerroste Wagner *Ring*-syklusen, dirigert av Bernard Haitink, som ble satt opp der i 1991. Monica Groop har sunget med mange av de fremste operaselskapene i verden og med orkestre under store dirigenter som Carlo Maria Giulini, Sir Roger Norrington, Neeme Järvi, Esa-Pekka Salonen, Seiji Ozawa, Zubin Mehta og nylig av-

døde Sir Georg Solti. Monica Groop er også en fullendt konsertsanger og har gitt solokonsserter i berømte konsertsaler som New Yorks Carnegie Hall og Alice Tully Hall, Londons Wigmore Hall og Musikverein i Wien. Hun synger regelmessig med pianistene András Schiff, Rudolf Jansen, Roger Vignoles og Ilmo Ranta. Hun har også fått internasjonal anerkjennelse som tolker av barokkmusikk. Monica Groop har gjort mange innspillinger for BIS, inklusive en komplett utgave med Griegs sanger som denne CD'en er en del av.

Pianisten **Roger Vignoles** er en av Storbritannias fremste musikere. Fra begynnelsen av ble han inspirert av spillet til Gerald Moore, så han bestemte seg for å forlate universitetet for å prøve seg på en karriere som akkompagnatør. Han fullførte sine grunnleggende studier med den anerkjente Wien-fødte pedagogen Paul Hamburger. Siden da har kritikere verden over konsekvent anerkjent hans distinkte kvaliteter som musiker. Blant hans første partnere var den store, svenske sopranen Elisabeth Söderström, som han akkompagnerte fast gjennom 1970- og 1980-tallet. I løpet av denne tiden utviklet han også et spesielt godt samarbeid med Dame Kiri te Kanawa, Sir Thomas Allen og Sarah Walker i et bredt repertoar med sanger, fra tyske lieder og franske mélodies til kabaretsanger av Gershwin, Britten og andre. I 1997, Schubert-året, grunnla og administrerte han konsertserien "Landscape into Song" i Queen Elizabeth Hall i London. I 1998 åpnet han vinterfestivalen i Nagaoka i Japan. I 2001 deltok han i Schumann-festivalen på South Bank-senteret i London.

Die **Fire romanser** (*Vier Lieder*) Op. 10 mit Texten von Chr. Winther (1796-1876) wurden während Griegs Aufenthalt in Kopenhagen, in den Jahren 1863-66/67, komponiert, einer Zeit, die für seine kompositorische Entwicklung eine bedeutende Rolle spielte. In einem Interview im *Dannebrog* vom 26. Dezember 1893 erzählt er, wie er die Situation rein musikalisch erlebte, als er im April 1863 nach seinen Studienjahren in Leipzig nach Kopenhagen kam: „Ich war vollgestopft mit Chopin, Schumann, Mendelssohn und Wagner und sehnte mich nach Bewegungsfreiheit und danach, in etwas persönlicherer und selbständigerer Luft zu atmen.“ Seine bedeutendsten Werke dieser Zeit zeigen den starken Einfluss norwegischer Weisen, welche Grieg immer mehr beschäftigten. Wichtige Impulse gingen dabei von dem Geiger Ole Bull aus, was aus einem Gespräch mit dem Amerikaner A. Bell 1907 in Berlin hervorgeht, bei dem Grieg auf ein Ereignis vom Juli des Jahres 1864 verweist. Grieg erzählte von seinem Besuch bei Bull in dessen Heim auf Valestrand bei Bergen, bei dem ihn Bull mehrfach mit „hinunter in eine tiefe, fast unzugängliche ‚Höhle‘, wie er es nannte, [mitnahm] und für mich jene zauberhaften Melodien spielte, die mich so stark faszinierten und in mir die Lust weckten, sie als Basis in meinen eigenen Melodien zu verwenden“. Jedoch fällt auf, dass, während eine national-norwegische Tonsprache in der Instrumentalmusik aus jener Zeit teilweise zu vernehmen ist, sie dagegen so gut wie völlig in den Liedern fehlt. *Seks Digte* (*Sechs Gedichte*), Op. 4 folgen stilmäßig exakt den *Vier Liedern für Altstimme*, Op. 2, auch in *Hjertets Melodier* (*Melodien des Herzens*), Op. 5 findet man keine nordischen Charakterzüge, und das gleiche gilt auch für *Romancer og Ballader af Andreas Munch*, Op. 9 und *Fire romanser* (*Vier Lieder*), Op. 10. Zu Letzteren kann man noch hinzufügen, dass es sich hierbei vermutlich um Griegs schwächste und am wenigsten geglückte Lieder handelt. Dem interessierten Hörer mag womöglich auffallen, dass in einem Teil des Nachspiels von Nr. 1, *Taksigelse* (*Danksagung*), die Melodie identisch mit einigen Takten aus Griegs bekanntestem lyrischen Klavierstück, *Ensom vandrer* (*Einsamer Wanderer*), Op. 43, Nr. 2 von 1886 ist. Das erste und die beiden letzten Lieder wurden höchstwahrscheinlich 1864 komponiert, während das Manuskript zu Nr. 2 mit „April 1866“ datiert ist. Op. 10 wurde erstmals im Jahre 1866 in einer Serie mit dem Namen *Lette Sange med Piano* (*Leichte Gesänge mit Klavier*) beim Chr. E. Horneman-Verlag in Kopenhagen herausgegeben.

Peer Gynts Serenade, Solveigs Sang und Solveigs Vuggevis (*Wiegenlied*) sind die ersten Stücke aus der *Peer Gynt*-Musik, Op. 23, welche Grieg im März 1876 herausgeben ließ – nur einige wenige Wochen nach der Uraufführung am 24. Februar 1876. Weitere Stücke wurden

nach und nach herausgegeben, neun davon auch im gleichen Jahr, während die *Peer Gynt-Suite 1* und *2* für Orchester 1888 bzw. 1893 erschien. Die Erstaufführung von *Peer Gynt* wurde ein großer Erfolg, sowohl für den Textverfasser als auch den Komponisten. Die Rezension in der *Aftenposten* fasste die Meinungen der Kritiker zu Griegs Musik so zusammen: sie war „besonders wirkungsvoll und passte sich auf geniale Weise den Situationen an“. Zweifellos war es dieser Erfolg, welcher Grieg dazu veranlasste, bereits im März einen Teil der Musik zu veröffentlichen.

Grieg bedauerte zutiefst, dass er während der Proben zu *Peer Gynt* nicht zur Stelle sein konnte, da beide Eltern im Sterben lagen. Stattdessen schrieb er einen 28-seitigen Brief an Johan Hennum, den Dirigenten für die Uraufführung, worin er um die Berücksichtigung einiger Details bat. Der Brief zeigt mit welcher enormen Mühe Grieg versucht hatte, Ibsens Text musikalisch zu realisieren. Zu *Peer Gynts Serenade* schreibt er, „sie soll halb sinnlich-leidenschaftlich, halb ironisierend klingen ... Im Zwischen- und Nachspiel möge *Peer Gynt* mit einer gewissen forcierten Leidenschaft sein Instrument behandeln“. Zu *Solveigs Sang* instruiert er: „Aus diesem Lied sollte die entsprechende Schauspielerin das Beste machen, da es Solveig charakterisiert ... Sie mögen deshalb mit der Schauspielerin besonders das Summen einstudieren. Das ist ja technisch nicht schwer und kann in ruhigem Tempo gesungen werden.“ *Solveigs Vuggevisse* (*Wiegenlied*) bildet die Schlusszene in *Peer Gynt* und ist gewissermaßen die Krönung des Werkes. Grieg schreibt: „Hier hoffe ich auf eine poetische Wirkung mit vereinten Mitteln. Während des Vorspiels habe ich mir gedacht, dass *Peer Gynt* wie verborgen in Solveigs Armen liegt, während der Horizont den Aufgang der Morgensonne verkündet, jedoch erst an der Stelle, wo ich es markiert habe, damit Ibsens Worte ‚Sie singt lauter im Tagesglanz‘ zu ihrem Recht kommen. Ich hoffe, die Streicher spielen hier still und schön, ich hoffe, dass die Schauspielerin still und innerlich singt, dann lauter und voller ... Wo es in d-moll übergeht, soll mit Innerlichkeit gesungen und gespielt werden, und alle die folgenden ‚Sov! (schlaf!)‘ müssen ihre Bedeutung haben. Immer schwächer und schwächer, und immer so, dass die Horntöne und das ‚sov!‘ der Gesangsstimme zueinander im Gegensatz stehen. Deshalb müssen die Streicher immer die Taktanfänge betonen und sofort in *pp* übergehen, sodass das Ganze fast in einem Traumzustand ist ...“

Im Sommer 1886 war der dänische Dichter Holger Drachmann zu Besuch bei Grieg auf Trolldhaugen. Zusammen unternahmen sie eine Bergtour nach Jotunheimen. Auf dieser Tour schrieb Drachmann „Gedichte wie besessen und ich Musik dazu“, schrieb Grieg in einem

Brief an Julius Röntgen am 18. August, und in einem Brief an seinen dänischen Freund August Winding vom 3. September setzt er fort: „Das war ausnahmsweise mal ein Leben wie es sein sollte. Das ist eine merkwürdige Persönlichkeit, Euer Drachmann, er hat etwas von einem Troubadour, einem Minnesänger oder wie ich es nun nennen soll, und er stellt sich unserer Wirklichkeitskranken Zeit so herrlich gegenüber, scheint es mir. In den Gedichten, die er für mich geschrieben hat, habe ich ihn dazu gebracht, knapp zu sein, was er ja bekanntlich nicht immer ist.“ Von dieser Tour stammen die *Reiseminder fra Fjeld og Fjord (Reiseerinnerungen von Fjell und Fjord)*, Op. 44. Die Gedichte dieser Sammlung reichen allerdings kaum über einfache Gelegenheitspoesie hinaus. Vier junge Mädchen werden porträtiert, umrahmt von einem Prolog und einem Epilog, welche von Jotunheimen handeln und Griegs Inspiration etwas anregen. Die Grieg-Biographen Finn Benestad und Dag Schjelderup-Ebbe schreiben, das er „sich wie ein Tourist in den eigenen Heimattrakten benimmt. Die ‚norwegischen‘ Züge, wie z.B. die ‚Springar‘-inspirierten Tanzelemente in *Ingebjørg*, wirken hier ziemlich aufgesetzt. Bei diesen Liedern rinnt diesmal kein frisches Bergwasser durch seine musikalischen Adern. Dennoch hält er einige harmonische Überraschungen auf Lager, die das Ganze etwas aufhellen, besonders im Prolog und Epilog, die er mit ihrem rezitatorischen Stil miteinander verbindet und bei beiden die gleiche, stark modale Schlusskadenz verwendet.“ Die Lieder wurden im Dezember 1886 in Dänemark herausgegeben.

Seks digte (*Sechs Gedichte*), Op. 49, herausgegeben bei Peters 1880, haben auch Texte von Holger Drachmann. *Julesne (Weihnachtsschnee)* wurde im August 1886, *Forårsregn (Frühlingsregen)* im September 1887 komponiert, während die restlichen vier vom 2. bis 5. Juli 1889 datiert sind. Zwei weitere Drachmann-Lieder stammen ebenfalls aus dieser Zeit – *Du retter tidt dit øjepar*, EG 148 trägt das Datum 4. Juli, während **Simpel Sang** (*Einfaches Lied*), EG 147 undatiert ist. Op. 49 gilt als sehr unterschiedlich, was die Qualität betrifft. *Julesne*, *Vug, o Vove* (*Wiege, o Welle*) und *Nu er Aften lys og lang* (*Jetzt ist der Abend hell und lang*) lassen jeglichen inneren Zusammenhang und stilistische Einheg vermissen. „Die melodische Linie ist trocken,“ schreiben Benestad und Schjelderup-Ebbe, „und die harmonische Fantasie musste anscheinend passen.“ Dagegen ist die Inspiration voll zur Stelle in Nr. 1 *Saa du Knøsen, som strøg forbi* (*Sahst vorbei, mit dem Glutblick, du*), und Nr. 3 *Vaer hilset, I Damer* (*Seid begrüßt, ihr Damen*), zwei Bravourlieder mit rhythmischer Beweglichkeit, klanglicher Frische und ansprechender Melodik. *Vaer hilset, I Damer* gehört zu den brilliantesten und glanzvollsten in der norwegischen Liedliteratur“. Griegs geniales harmonisches

Gespür erfasst die Natureindrücke in *Fordårsregn* und setzt diese in verfeinerte Dissonanzen um, welche dem Lied einen Hauch von der Klangwelt des Impressionismus verleihen.

© **Rune Andersen 2005**

Die beeindruckende Karriere der finnischen Mezzosopranistin **Monica Groop** basiert auf einem Repertoire von großer musikalischer Abenteuerlust – eine reichhaltige und mannigfaltige Mischung aus Barockmusik, klassischen und zeitgenössischen Werken. Ihr Debüt hatte sie 1987 an der Finnischen Nationaloper als Charlotte in Massenets *Werther*; seit ihrem Londoner Debüt 1991 im hoch gelobten *Ring*-Zyklus unter Bernard Haitink ist sie international überaus gefragt. Monica Groop ist an den renommiertesten Opernhäusern der Welt und mit den berühmtesten Orchestern unter Dirigenten wie Carlo Maria Giulini, Sir Roger Norrington, Neeme Järvi, Esa-Pekka Salonen, Seiji Ozawa, Zubin Mehta und Sir Georg Solti aufgetreten. Als exzellente Liedersängerin hat sie Solo-Recitals in so bedeutenden Sälen wie der Carnegie Hall und der Alice Tully Hall in New York, der Wigmore Hall in London und dem Musikverein in Wien gegeben. Regelmäßig tritt sie mit den Pianisten András Schiff, Rudolf Jansen, Roger Vignoles und Ilmo Ranta auf. Außerdem hat sie als Interpretin von Barockmusik international Anerkennung erhalten. Monica Groop hat zahlreiche CDs für BIS eingespielt, u.a. die Gesamteinspielung der Lieder Edvard Griegs, zu der die vorliegende CD gehört.

Der Pianist **Roger Vignoles** ist einer der herausragendsten Musiker Großbritanniens. Anfänglich inspiriert vom Spiel Gerald Moores, entschloß er sich nach Abschluß seines Studiums, eine Karriere als Klavierbegleiter zu verfolgen, und vervollkommnete seine Studien bei dem ausgezeichneten, in Wien geborenen Klavierpädagogen Paul Hamburger. Seither haben Kritiker in aller Welt seine außerordentlichen Qualitäten gerühmt. Zu seinen ersten Partnerinnen gehörte die schwedische Sopranistin Elisabeth Söderström, die er in den 1970ern und 1980ern regelmäßig begleitete. Zu jener Zeit entstanden besonders fruchtbare Kollaborationen mit Dame Kiri te Kanawa, Sir Thomas Allen und Sarah Walker, wobei er ein großes Repertoire-spektrum durchmaß – von deutschen Liedern und französischen *Mélodies* bis hin zu Cabaret-Songs u.a. von Gershwin und Britten. Im Schubert-Jahr 1997 konzipierte und leitete er die Reihe „Landscape into Song“ in der Londoner Queen Elizabeth Hall. 1998 rief er das japanische Nagaoka Winter Festival ins Leben; 2001 nahm er am Schumann-Festival in der Londoner South Bank teil.

Grieg composa **Quatre romances** op. 10 sur des textes de Christian Winther (1796-1876) pendant ses années à Copenhague (1863-66/67), une époque importante pour son développement. Dans une interview dans le *Dannebrog* le 26 décembre 1893, il raconta comment il avait musicalement vécu la situation à son arrivée à Copenhague en avril 1863 après ses années d'études à Leipzig : « J'étais bourré de Chopin, Schumann, Mendelssohn et Wagner et j'essayais de me distancer afin de pouvoir respirer un air plus personnel et indépendant. » Ses œuvres les plus importantes de cette époque montrent que les accents norvégiens s'emparaient de lui de plus en plus. D'importantes impulsions lui venaient du violoniste Ole Bull, ce que prouve un événement de juillet 1864 mentionné par Grieg dans une conversation avec l'Américain A. Bell à Berlin en 1907. Grieg raconte qu'il avait rendu visite à Bull chez lui à Valestrand près de Bergen et que Bull l'avait mené plusieurs fois « dans ce qu'il appelait un 'repaire' éloigné et presque inaccessible et là il me jouait les mélodies enchantées qui me fascinèrent tant et qui éveillèrent le désir de les utiliser comme base pour mes propres mélodies. » Il est cependant à la fois évident et remarquable qu'alors qu'un accent national norvégien se faisait de plus en plus sentir dans la musique instrumentale de cette époque, il est presque totalement absent des romances. Le style des *Seks Digte* (*Six Poèmes*) op. 4 marche dans les traces de *Vier Lieder für Altstimme* (*Quatre lieder pour alto*) op. 2. *Hjertets Melodier* (*Mélodies du cœur*) op. 5 ne renferme aucun trait norvégien ou nordique ; il en est de même de *Romances et ballades d'Andreas Munch* op. 9 et de *Fire romanser* (*Quatre romances*) op. 10. On peut aussi ajouter au sujet de l'op. 10 qu'il se place peut-être parmi les romances les plus faibles et les moins réussies de Grieg. L'auditeur intéressé remarquera cependant certainement que la mélodie du postlude du numéro 1, *Taksigelse* [*Merci*], est à un certain point identique à des mesures de l'un des *Morceaux lyriques* pour piano les plus connus de Grieg, *Ensom vandrør* [*Voyageur solitaire*] op. 43 no 2 de l'année 1886. La première et les deux dernières romances furent fort probablement composées en 1864 tandis qu'un manuscrit du no 2 est daté « avril 1866 ». L'opus 10 sortit pour la première fois en 1866 dans une série appelée *Lette Sange med Piano* (*Chansons faciles avec piano*) chez les éditions Chr. E. Horneman à Copenhague.

Sérénade de Peer Gynt, Chanson de Solveig et Berceuse de Solveig sont les premières pièces de la musique de *Peer Gynt* op. 23 que Grieg fit éditer en mars 1876, quelques semaines seulement après leur création mondiale le 24 février 1876. Plusieurs autres morceaux sortirent plus tard – neuf autres pièces furent aussi imprimées en 1876 tandis que les *Suites nos 1 et 2 de Peer Gynt* en version pour orchestre sortirent respectivement en 1888 et 1893.

La première de *Peer Gynt* fut un succès autant pour l’auteur que pour le compositeur. La critique dans l’*Aftenposten* résume l’opinion des critiques sur la musique de Grieg – elle « était particulièrement frappante et génialement adaptée aux situations. » Il ne fait pas de doute que ce soit ce succès qui ait encouragé Grieg à éditer la musique en mars déjà.

Grieg regrettait beaucoup de ne pas pouvoir assister aux répétitions de *Peer Gynt* mais cela s’avéra impossible car ses parents étaient tous deux mourants. Il écrivit plutôt une lettre de 28 pages à Johan Hennum, chef d’orchestre pour la création, et lui donna une abondance de détails qu’il souhaitait que Hennum prenne en considération. La lettre montre quel énorme soin Grieg avait apporté à la réalisation musicale du texte d’Ibsen. Au sujet de la *Sérénade de Peer Gynt*, il écrit « elle devrait sonner mi-passionnée, mi-ironique ... Dans l’interlude et le postlude, Peer Gynt devrait jouer de son instrument avec une sensualité un peu forcée ». Au sujet de la *Chanson de Solveig*, il recommande : « L’actrice choisie doit faire de son mieux dans la chanson car elle représente la personnalité de Solveig ... C’est pourquoi vous devriez répéter avec elle quand elle la fredonne. Elle n’est pas techniquement difficile et peut être chantée tranquillement. » La *Berceuse de Solveig* constitue la dernière scène dans *Peer Gynt* et elle est ainsi en quelque sorte le sommet de l’œuvre. Grieg écrit : « J’espère ici un effet poétique par une union de divers moyens. Pendant le prélude, j’ai imaginé Peer Gynt caché dans les bras de Solveig tandis que l’horizon annonce l’aurore qui se lève, là où je l’ai noté dans la partition de sorte que les paroles d’Ibsen ‘Elle chante plus fort dans le splendeur du jour’ prennent leur signification. J’espère que les cordes vont ici jouer avec égalité, calme et douceur et j’espère que l’actrice chantera avec calme et tendresse, puis vers la fin plus fortement et avec plus d’intensité ... A la transition à ré mineur, on devrait jouer et chanter avec passion et chacun des ordres ‘dors’ doit être articulé. Chacun sera plus doux que le précédent et chaque fois de façon à ce que le ‘dors’ des notes au cor et de la voix soient en contraste. C’est pourquoi les cordes doivent constamment accentuer le début des mesures et tomber immédiatement au *pp* de sorte que l’effet en entier soit presque celui d’un rêve ... »

A l’été 1886, le poète danois Holger Drachmann rendit visite à Grieg à Trolldhaugen. Les deux hommes s’arrêtèrent à Hardanger et poursuivirent à pied l’escalade du Jotunheimen. Pendant le trajet, Drachmann écrivit « des poèmes comme un homme inspiré et je leur composais de la musique », écrit Grieg à Julius Röntgen le 18 août. Dans une lettre datée du 3 septembre à son ami danois August Winding, il poursuit : « Pour une fois, la vie était comme elle doit être. Votre Drachmann est une personnalité remarquable, il a quelque chose du trou-

badour ou du maître chanteur, comment dirais-je, et il constitue un défi pour notre temps qui me semble si obsédé par la réalité. Je l'ai persuadé d'être bref dans les poèmes qu'il écrivait pour moi, ce qu'il n'est pas toujours comme nous le savons. » **Rejseminder fra Fjeld og Fjord** op.44 (*Rappels de montagne et de fjord*) date de ce voyage. Les poèmes dépassent le niveau de simples rimes d'occasion. Quatre jeunes femmes sont décrites entre un *Prologue* et un *Epilogue* traitant du Jotunheimen. Ceci suscita chez Grieg une inspiration limitée. Les biographes de Grieg, Finn Benestad et Dag Schjelderup-Ebbe, écrivent que Grieg se comportait comme un touriste étranger dans ce qui était son propre voisinage. Les éléments « norvégiens » comme le caractère de danse populaire d'*Ingebjørg* semblent pour une fois ne toucher que la surface. Il n'y a pas d'eau fraîche jaillissant d'une source montagnaise pour nourrir sa veine mélodique dans ces chansons. Mais Grieg a quand même quelques surprises harmoniques dans sa manche pour aider à aviver le tout, surtout dans *Prologue* et *Epilogue* qu'il relie l'un à l'autre au moyen du récitatif et de la même cadence lourdement modale à la fin des deux pièces. Ces chansons furent imprimées au Danemark en décembre 1886.

La collection intitulée **Six Poèmes** op.49 sortit chez Peters en 1889 et renferme aussi des arrangements de poèmes de Holger Drachmann. *Julesne (Neige de Noël)* date d'août 1886 et *Forårsregn (Pluie de printemps)* de septembre 1887 tandis que les quatre autres arrangements proviennent des 2-5 juillet 1889. Deux autres chansons de Drachmann viennent de cette période : *Du ritter tidt dit øjepar* EG 148 date du 4 juillet tandis que **Simpel Sang** (*Une simple chanson*) EG 147 n'est pas datée. La qualité des chansons dans l'opus 49 est généralement considérée comme variée. *Julesne, Vug, o Vove (Bercez ô douces vagues)* et *Nu er Aften lys og lang (Maintenant la soirée est claire et longue)* manquent de cohésion intérieure et d'unité stylistique. « La ligne mélodique est ennuyeuse », soutiennent Benestad et Schjelderup-Ebbe, « et l'imagination harmonique s'est aussi excusée ». Mais l'inspiration de Grieg est nettement en pleine effervescence dans le no 1, *Saa du Knøsen, son drøg forbi (As-tu vu le garçon qui vient de passer)* et dans le no 3, *Vær hilset, I Damer (Mes hommages, mesdames)*, deux chansons splendides, au rythme tendu, à la sonorité fraîche et aux mélodies captivantes. *Vær hilset, I Damer* compte parmi « les chansons les plus brillantes et illustres de la littérature norvégienne. Le sens extraordinaire de Grieg pour l'harmonie prend soin des impressions de la nature dans *Forårsregn* et les transforme en dissonances raffinées qui prêtent à la chanson des nuances d'impressionnisme musical.

© **Rune Andersen 2005**

La diversité de la carrière du mezzo-soprano finlandais **Monica Groop** repose sur la grande audace musicale de son répertoire – un mélange riche et varié de musique baroque, du répertoire classique et de maîtres modernes. Elle fit ses débuts professionnels comme Charlotte dans *Werther* de Massenet avec l'Opéra National Finlandais en 1987. Elle est un pilier international depuis ses débuts londoniens au Covent Garden dans le cycle de *l'Anneau* de Wagner ; ces représentations, dirigées par Bernard Haitink, reçurent l'éloge chaleureux des critiques. Monica Groop a chanté avec plusieurs des compagnies d'opéra et des orchestres principaux du monde sous la direction de chefs tels que Carlo Maria Giulini, sir Roger Norrington, Neeme Järvi, Esa-Pekka Salonen, Seiji Ozawa, Zubin Mehta et feu sir Georg Solti. Une récitaliste accomplie, Monica Groop a donné des récitals aux Carnegie Hall et Alice Tully Hall de New York, au Wigmore Hall de Londres et au Musikverein de Vienne entre autres. Elle se produit régulièrement avec les pianistes András Schiff, Rudolf Jansen, Roger Vignoles et Ilmo Ranta. Elle a aussi été saluée internationalement comme interprète de musique baroque. Monica Groop a fait de nombreux enregistrements pour BIS y compris une édition complète des chansons de Grieg dont ce disque compact fait partie.

Le pianiste **Roger Vignoles** est l'un des musiciens les plus remarquables de la Grande-Bretagne. Inspiré tout d'abord par le jeu de Gerald Moore, il décida de quitter l'université pour poursuivre une carrière de pianiste accompagnateur, terminant ses études obligatoires avec le distingué professeur viennois Paul Hamburger. Depuis, les critiques du monde entier ont constamment reconnu ses qualités caractéristiques de pianiste. Le soprano suédois Elisabeth Söderström, qu'il a accompagnée régulièrement dans les années 1970 et 1980, fut l'une de ses premières partenaires. Pendant ces années, il développa aussi des collaborations particulièrement réussies avec dame Kiri te Kanawa, sir Thomas Allen et Sarah Walker dans un large répertoire de chansons, lieder allemands et mélodies françaises jusqu'aux chansons de cabaret de Gershwin, Britten et autres. En 1997, l'année Schubert, il conçut et dirigea la série « Landscape into Song » au Queen Elizabeth Hall de Londres. En 1998, il inaugura le festival d'hiver de Nagaoka au Japon. En 2001, il participa au festival Schumann à South Bank à Londres.

FIRE ROMANCER (FOUR ROMANCES), Op. 10

Texts: Christian Winther

1 I. Taksigelse

Jeg takker dig for hver en Stund,
naar du med Øje og med Mund
helbredede mit Hjerte,
og fik min Kummer lagt i Blund
og fried' mig fra Smerte.

Jeg takker dig for hver en Gang,
du fik mig vakt til Liv og Sang
og tændt mig Lys i Tanken,
saa jeg mig let fra Mørket svang
med salig Hjertebanken.

Jeg takker dig for hver et Blik,
som venligt mig imøde gik,
lig Duft med Sommervinden,
og favned' om en Lægedrik
mig Glædens Blomst paa Kinden.

Jeg takker dig for hver et Fjed,
du vandrede, mens jeg gik med
og støttede med Armen
din Arm, som Hjertet blusser ved,
og fik min Del af Varmen.

Jeg takker dig for Alt i Alt,
for hvert et Solglimt, der mig faldt
Haab fuldt om Morgenrøden;
du har mig jo din Sanger kaldt,
det bliver jeg til Døden.

2 II. Skovsang

Der sad en Fugl paa Bøgekvist,
den sang saa kjønt i Lunden,
den lytted til mit Hjerte vist,
og sang det efter Munden.

I. Thanks

Receive my thanks for ev'ry time
Your lovely eyes and lips sublime
Assuag'd my spirit's sorrow,
And like the sun in summertime
Renew'd me for the morrow.

Receive my thanks for ev'ry day
You chas'd my gloomy thoughts away,
And lit the lamp of gladness,
Whose bright and sparkling, happy ray
Then banish'd ev'ry sadness.

Receive my thanks that with your smile
My willing heart you did beguile,
Like tender springtime flower;
Then, innocent as any child,
My face with kisses shower.

Receive my thanks for quiet talks,
For ne'er forgotten mountain walks,
When I, the danger heeding,
Did help you over jagged rocks,
And feel your heart fast beating.

My song I sing now thankfully
For ev'ry touch so lovingly
Bestow'd at sun's ascending;
'Your singer' you have christen'd me,
I'll sing until life's ending.

II. Woodland Song

Upon a branch a little bird
Its song was sweetly singing;
The song it must have overheard
That in my heart was ringing.

Og Hjertet var saa frit og glad,
at det var intet Under,
om Begges Sange fulgtes ad
og gav sig gode Stunder.

Lun streifed Luften henad Mark,
mens Solen gik sin Bane,
tvers over dunkelgrønne Park
der gled den stille Svane.

Den smaa Kjærminde smilet ømt,
med Øjet fyldt af Duggen
og røbed, hvad den havde drømt
den Sommernat i Vuggen

Til Gjæst hos Kløvret Humlen gik
alt i sin lodne Kofte;
muusvaagen svæved som en Pril
højt under Himlens Lofte.

Jordbærret, duftende og rødt,
imellem græsset blinkede;
fra Hybenbusken Rosen sødt
med Elskovsblik mig vinkede.

Og der var Nok at kvæde om
for den, der kunde kvæde,
og Tanken gik, og Tanken kom,
saa det var rent en Glæde.

Vi sang og jubled op og ned
i Løb og Triller klare,
og mente, den Livsaligheds
vel evigt kunde vare.

Men op fra Horisontens Kyst
sig vælted Skyer vilde;
da Fuglen tav, – og i mit Brest
der blev det ogsaa stille.

3 III. Blomsterne tale

Fra Vinterens Kulde vi komme herind
for ydmygt, du Hulde! at kvæge dit Sind.
Vi kan ej Mirakler, men du er saa kjær,
at tage os Stakler saadan som vi er.

So happy was my heart that day,
It's surely not surprising
Our songs should harmonize that way,
Glad moments realizing.

Its daily journey through the sky
The sun intently cover'd,
As on the pond that lay nearby
A swan serenely hover'd.

The bud was wet with dew, it seems,
As though it had been weeping;
It smil'd and told of happy dreams
Last night when I was sleeping.

The shaggy-sweater'd bumble-bee
Went calling in the clover;
So high above one scarce could see,
An eagle hover'd over.

The rip'ning berries, plumb and red,
'Midst verdant leaves were gleaming;
A rosebud sweetly rais'd its head
And set my soul a-dreaming.

So much there was to waken song
In souls inclin'd to singing,
Such joyful music all day long
Throughout the grove was ringing.

So much there was to waken song
In souls inclin'd to singing,
Such joyful music all day long
Throughout the grove was ringing.

But as we danc'd we scann'd the west
And lo! Dark clouds abounded;
The birds grew still, and in my breast
A song no longer sounded.

Song of the Flowers

From wintertime's coldness we greet you, dear friends,
Forgive us our boldness, we'll soon make amends.
Though we can't work magic, we'll do what we say:
We'll banish the tragic and summon the gay.

Vi kunne ej sjunge, som Fuglen i Luft,
vi bruge som Tunge vort Smil og vor Duft.
Vi die, vi sanke ved Moderens Bryst
saa mangen sød Tanke, til Vemod og Lyst.

Og det kan ej fejle, paa duftende Strøm
kan Smerten hen sejle en Stund som i Drøm.
Fra Vinterens Kulde vi vandre herind
for yndigt, du Hulde! at kvæge dit Sind

4 IV. Sang på Fjeldet

I Aftenens Glans mon gløde
Bjergenes Krop.
Og Fuldmaanen hist! den røde;
hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst.
Sødt Kilderne kvæge Kildens Bryst,
Orangen højt, den søde,
sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Bræt.
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træ.
Han støder sin Røst i Luften hen.
Det klinger fra Bjerg og Dal igjen;
han ryster Trensens Kjæder,
og spidser sit Øre net.

Selv langsomt Foden jeg flytter,
stejl er min Gang;
mod Fjeldvæggen Haanden støter,
Stien er trang.
I Vinhangen brænder rødt et Baal,
der venter mig huld min Længsels Maal.
Jeg ved jo, hist hun lytter,
og hører nok alt min Sang.
De sortbrune Øjne tindre
Stjerne lig.
De sige mig "Hjertets Indre
brænder for dig."

You'll not hear us singing like birds in the air,
The gifts that we're bringing are fragrances fair.
We know the deep longing that lurks in our breast
When memories thronging disquiet your rest.
Our fragrance will banish all longing and pain,
Like dreams they will vanish and ne'er come again.
From wintertimes's coldness we greet you, dear friends,
Forgive us our boldness, we'll soon make amends.

Song on the Mountain

The evening sun is shining,
Mountains loom high;
A round autumn moon is climbing
Up in the sky.
The valley is cloth'd in shadows long,
The meadowlarks end their happy song,
The distant bells are chiming
As darkness draws slowly nigh.

My donkey is slowly treading,
Over the stones;
So weary he now is getting,
Loudly he groans.
His voice in the quiet ev'ning air
Comes echoing back from ev'rywhere;
The thought that home he's heading
Now quickens his aging bones.

And slowly I too am climbing,
Inching along;
The path up the mountain winding
Taxes the strong.
But home where the fire is burning bright,
The one that I love awaits the night,
She hears afar bells chiming,
And listens to catch my song.
Her lovely brown eyes are burning
Like stars above;
They tell me, 'My heart is yearning
But for your love.'

Højt lyder Kappellets Klokkeklang,
da nynner hun fromt den Aftensang;
Madonna, huldte du lindre
min Længsel evindeligt.

O! Nina, min unge Kvinde!

Liflig og varm!

Snart skal jeg omkring dig vinde
kraftigt min Arm.

Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
som skulde vi aldrig skilles ad:
og Morg'ens Sol skal finde
os slumrende Barm mod Barm.

The church bell sounds gently through the air,
Devoutly she hums an evening prayer:
'Thy watchful eye be turning
On him I am thinking of'.

O Nina, my joy enshrining,

Precious and warm!

Soon 'round you I'll be entwining
Firmly my arms.

Ah, fiercely I'll kiss your lips, and then
We'll vow that we ne'er will part again;
The morning sun will find us
Still dreaming of love's sweet charms.

TRE SÅNGER FRÅN *PEER GYNT* (THREE SONGS FROM *PEER GYNT*), Op. 23

Texts: Henrik Ibsen

5 Peer Gynts Serenade

Jeg stængte for mit Paradis
og tog dets Nøgle med.
Det bar tilhavs for nordlig Bris,
mens skønne Kvinder sit Forlis
på Havsens Strand begræd.

Mod Syd, mod Syd skar Kjølens Flugt
de salte Strømmes Vand.
Hvor Palmen svaier stolt og smukt,
i Krans om Oceanets Bugt,
jeg stak mit Skib i Brand.

Ombord jeg steg på Slettens Skib,
et Skib på fire Ben.
Det skummed under Piskens Hieb,
jeg er en flygtig Fugl, o grib,
jeg kvidder på en Gren!

Anitra, du er Palmens Most,
det må jeg sande nu...!
ja, selv Angoragjedens Ost
er neppe halvt så sød en Kost,
Anitra, ak som du!

Peer Gynt's Serenade

I bolted up my Paradise
And carried off the key.
I sail'd away from snow and ice,
Fair maidens mourn'd the sacrifice,
But could not follow me.

Then southward, ever southward bound,
I sail'd the salty sea.
Where isles with swaying palms are crown'd
I ran my sturdy ship aground,
And burn'd it up with glee!

I leap'd upon another ship
With hump and hoofed feet.
It foam'd beneath my stinging whip;
Like bird on highest branch's tip
I'm singing 'tweet-tweet-tweet'.

Anitra, you're my ev'ry wish,
Sweet juice of palm, it's true!
The finest cheese, the tastiest fish
Is scarcely half so sweet a dish,
Anitra, ah! As you!

[6] Solveigs Sang

Kanskje vil der gå både Vinter og Vår,
og næste Sommer med, og det hele År,
men engang vil du komme, det ved jeg vist,
og jeg skal nok vente, for det lovte jeg sidst.

Gud styrke dig, hvor du i Verden går,
Gud glæde dig, hvis du for hans Fodskammel står.
Her skal jeg vente til du kommer igjen;
og venter du histoppe, vi træffes der, min Ven!

[7] Solveigs Vuggevise

Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang,
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang. Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang. Nu er han så træt.
Sov du, dyreste Gutten min! Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge. Sov! Sov!

Solveig's Song

The winter may go, and the spring disappear,
Next summer, too, may fade, and the whole long year,
But you will be returning, in truth, I know,
And I will wait for you as I promised long ago.

May God guide and keep you, wherever you may go,
Upon you His blessing and mercy bestow.
And here I will await you till you are here;
And if you are in Heaven, I'll meet you there.

Solveig's Cradle Song

Rest in slumber, my darling boy!
I will rock you and I will guard you.
Sitting on mother's lap, content to play,
My boy has been with me the whole livelong day.
Calmly he lay upon his mother's breast
All the whole livelong day. God grant you blessed rest!
Close to my heart my boy has safely lain
All the whole livelong day. Sought rest all in vain.
Rest in slumber, my darling boy! Rest! Rest!
I will rock you and I will guard you. Rest! Rest!

REJSEMINDER FRA FJELD OG FJORD (REMINISCENCES FROM MOUNTAIN AND FJORD), Op. 44

Texts: Holger Drachmann

[8] I. Prolog

Jeg ved ej hvad der rører sig
så sælsomt i mit Bryst;
mon Kvinden, som sig venter,
sitrer i samme Lyst:
en Anelses Gysen
med stille Brand i Kind,
og så med Et,
så skjærer Lykken
som en Jubel ind.

I. Prologue

I wonder what is stirring now
So strangely in my breast;
Does she whom I am seeing
Tremble to greet her guest?
A vague anticipation
Is burning deep within;
Then all at once
The jubilation,
Like a shout, breaks in.

Jeg ved ej hvad der fører mig
i disse Verdner ind;
hvad har jeg vel til fælles
med Snefond og med Tind:
Jo, jo, mit eget lille
fast uselige Jeg,
o Fjeldeskjød vil ind
og blive Foster hos dig.

Og når dit Hjerterører sig,
så slår det i mit Bryst,
vi To, som samme Verdnere
sitrer i samme Lyst.
En strøm af Renhed stræber op
højt over Bræ og Tind,
og gennem Elvens Hulken
som en Fødselsjubil ind.

9 II. Johanne

En Fillehytte var dit Bo,
dit Udstyr var kun ringe
ej Får, ej Svin, ej Hest, ej Ko,
du magted med at bringe;
du boed højt på Fjeldets Rund,
du stod kun lavt, så sagde hun,
din stoute Rivalinde.
Du bar fra Fjeldet ned til ham
din Kjærlighed og så den skam;
som Godt-folk kunde finde.

En Fuglerede var dit Bo,
din Medgift der du lagde:
det var ej Kalv, det var ej Ko,
men efter hvad man sagde
det var en Jenteunge rund,
en dejlig Glut så frisk og sund,
som Nogen kunde finde,
hun kom med Sol, hun kom ved ham,
hun kom fra Gud, er det en Skam,
for nogen jord-født Kvinde.

I know not what is calling me
These snowy peaks to climb;
My soul is not accustom'd
To visions so sublime.
And yet I hear them calling
As high above they loom:
'You are of us; come in
And be reborn in our womb!'

Ah, then your heartbeat day by day
Would be my heartbeat too;
My weary soul would quicken,
Trembling with life anew.
Around your peaks a river flows,
A stream of purity;
It answers ev'ry longing
With a shout of jubilee.

II. Johanne

Your dwelling was a mountain shack,
Your furnishings were scanty;
No cow, no sheep, no hay to stack
Beside that humble shanty.
High, high upon the mountain's height
You liv'd alone, yet felt the slight
Of gossip's vicious chatter;
Because you were of humble birth
They counted you of lesser worth,
As if their view could matter!

They said you dar'd to spend the night
With him who never married;
Soon tongues were wagging with delight
Because a child you carried.
By pious people now revil'd
Alone you bore your little child,
And fill'd her life with caring.
She could not bear her father's name,
But let none dare to call it shame:
God's image she was bearing!

Velsignet du, som gik til ham
og gav ham, hvad du ejed:
som Bygdehån og Jenteskam
på Hjertets Vægtskål vejed
og fandt at Skålen vipped op
imod den Hytte, på hvis Top
den gule Græstørv luer:
Velsignet du, hvis smil er bredt,
hvis Sjæl er ren og Hjertet hedt
mer end hos mange Fruer.

III. Ragnhild

Å, der var en Jente
som vi så om bord,
alt det velbekjendte
fik da nye Ord.
Alt tog til at synge,
Fjord og Fjeld i klynge,
da vi drog afsted,
så vi selv sang med.
Når den Rejse endte
ved jeg ej forvist,
men den vakre Jente
bød farvel til sidst.
Da lå Fjeldet øde,
for det sidste Møde
Bølgens Mund var lukt,
Dagens Lys blev slukt.
Men i hver en Jente
da hun længst var væk
øjned jeg bekjendte
store, skønne Træk,
og bag Fjeldemuren
gjennem Alnaturen
over Sneen blå
Ragnhild grant jeg så.

I honour you, o maid forlorn,
For loving and for giving;
You paid the price of cruel scorn
To give the gift of living.
What matter if the murm'ring crowd,
So arrogant, so smugly proud,
Defile the air with jeering?
Your heart is warm, your soul is pure,
Your smile sincere, your vision sure:
Just live and love unfearing.

III. Ragnhild

O, there was a maiden,
Ragnhild was her name;
Once I met that maiden
Nothing was the same.
Ev'ryone was singing,
Fjords and hills were ringing;
As we sail'd along,
We, too, join'd the song.
When the journey ended
I can scarce retell;
Then that lovely maiden
Bade a sad farewell.
Barren was the mountain,
Still'd was ev'ry fountain,
Dreary now the day;
She had gone away.
Now in ev'ry maiden
I behold her face,
Catch her bright eyes smiling,
Long for her embrace.
High on ev'ry mountain,
By each flowing fountain,
In each flow'r, each tree,
Ragnhild's form I see.

[11] IV. Ingebjørg

Din Hånd er barket Ingebjørg,
er solbrændt, ru og rød,
den klapper Deig til sammen
og triller det til Brød,
den sørger for Turistens Tarv,
dens Ledemod har Bondens Marv,
den satte Folk mod Væggen,
ifald de kom for nær,
ifald de kom for nær.

Dit Bryst er hvælvet, Ingebjørg,
lig Bræens høje Sne,
men ingen Fjeldbestiger får
Underet at se;
som Fjeldets Fon bag Skodden stærk,
det drømmer bag en Blågarns Særk
og vågner det hos Nogen,
det er i Guttens Favn,
det er i Guttens Favn.

Din Sjæl er nobel, Ingebjørg
ja, ja, det tror jeg godt,
når i en Højfjeldsverden
Ens Børnsko blev trådt.
Ej Sært om Alt hvad du har gjort
og tænkt og følt blev rent og stort;
vel mødt i Højloftsalen,
vær hilset, Ingebjørg,
vær hilset, Ingebjørg.

[12] V. Ragna

O Ragna, hvor dog Tiden går,
forleden var du fire år
og dine Bameøjne så
så dybt på mig, så dunkelblå.

Indunder Fjelde siden grå,
et Tjern, et drømmende jeg så,
hvori jeg fandt slet ingen Bund,
da taled Tjernet Pigemund:

IV. Ingebjørg

Your hand is callous'd, Ingebjørg,
From sun and wind burnt red;
It kneads the dough together
And forms it into bread.
It tends the trav'ler's ev'ry need,
But if some guest by word or deed
Should dare to get too brazen,
It knocks him in the head,
It knocks him in the head!

Your breasts are glorious, Ingebjørg,
Like glaciers white and bold;
But no poor mountain climber
May those wondrous breasts behold.
Beneath your blouse they chastely lie asleep,
Conceal'd from prying eye.
But one day they will waken
And know the thrill of love,
And know the thrill of love!

Your soul is noble, Ingebjørg,
Of that I am quite sure;
This life upon the mountain
Has made your spirit pure.
No wonder, then, that all you do
And think and feel is pure and true;
So I and my companions
Salute you, Ingebjørg,
Salute you, Ingebjørg.

V. Ragna

O Ragna, how the time has flown,
How big my little girl has grown;
But yesterday your tiny eyes
Gaz'd up at me in rapt surprise.

Once high upon a mountainside
A deep mysterious tarn I spied;
It seem'd to moan so plaintively,
And murmuring it spoke to me:

"Her nede drømmer Livet selv;
det næres af en rastløs Elv,
det stiger langsomt år for år,
tilsidst en Huldre for dig står."
O Ragna, hvor dog Tiden går...

13 VI. Epilog

Vi ser på tærsklen os tilbage;
hist ligger under skoddens rand,
med Sollyn ud fra Snefonsflage,
Forjettelsens Vidunderland;
det klarer op, der står en Brand
så klar, så lys fra Top tog Tinde;
ja, vis os Vejen,
til vi kan vort Selv så rent som dit gjenfinde,
om Lykken end blir nok så tynd,
o Jotunheim du viser Vejen;
"auf der Alm, auf der Alm, auf der Alm
da gibr's ka' Sünd!"

Farvel du Verden, i hvis Skygge
der gløder et elektrisk skjær,
hvori forklarte Ånder bygge
Kapeller op fra grønne Brær.
Når fjærnt fra dig enhver især
sin Kirke for sin Andagt søger
når vi kanske blandt Skovens Trær
slår op Naturens Salmebøger,
så nikker En: begynd, begynd,
o Tvindehaug, dig gjelder Teksten:
"auf der Alm, auf der Alm, auf der Alm
da gibr's ka' Sünd!"

' 'T'is life itself that dreams my dreams,
Life fed by everflowing streams;
It slowly grows, then suddenly
A lovely maid full grown you see!
O Ragna, how the time has flown...

VI. Epilogue

One final longing look we savour:
'Neath swirling fog the mountains stand;
Faint rays through windblown snow now waver
Across this glorious wonderland.
The clouds disperse; behold a fire
From ev'ry snowcapp'd peak is gleaming;
Show the pathway we desire;
The way that leads to life's redeeming.
Though happiness may lack within,
O Jotunheim, you know the secret:
'In the hills, in the hills,
In the hills there is no sin!'

Farewell, thou world within whose shadow
Bright visions shine eternally,
Where ev'ry slope and ev'ry meadow
A haven for our souls may be.
This hallow'd place will ne'er forget,
Though other gods claim our devotion;
We'll humbly bow, rememb'ring yet
The thrill of nature's own emotion.
Then comes a cry: Begin! Begin!
O Tvindehaug, we hear you calling:
'In the hills, in the hills,
In the hills there is no sin!'

SEKS DIGTE (SIX POEMS), Op. 49

Texts: Holger Drachmann

24 I. Saa du Knøsen, som strøg forbi

Saa du Knøsen, som strøg forbi,
Skælmen med tindrende Øjne?
Tror du hans Fart blev standset, fordi
hans Fødder var nøgne?

Tror du hans Stemme er hæs og raa,
fordi han ikke har Kappe paa?
Hør hans Stemme og se hans Gang;
der staar Røg af hans Fjed, der er Ild i hans Sang.

I Morgenluften saa frisk og sval
svajer de grøne Kranse,
Skoven blev bygget til Dansesal;
kom, lad os danse!

Tør du vel flætte dit Trin i mit,
da er mit Hjærte til Hansdag dit;
Dagligt Brød giver daglig Kiv,
følg mig paa Farten og vær min Viv!

Kom, Du brune Pige, kom,
vort Bryllup skal staa i det Grønne,
vi agter den Snak og de Andres Dom
værd kun en Bønne!

Saa du Magisteren, tynd og bleg?
Han rynkede Næsen af vor Leg.
Lille Magister, lad se din Arm!
Den spænder jo ej om en Piges Barm!

Mit Navn er Godfred Springforbi,
Vildtet det er mine Frænder.
Tror du min Fod er nøgen, fordi
jeg ikke har Venner?

Raakalven skaffed mig Støvler vel,
fald jeg nænned at slaa ham ihjel;
Men jeg klæder mig ej ved en Andens Trang,
jeg er let om mit Hjærte og let i min Gang.

I. Tell Me Now, Did You See the Lad

Tell me now, did you see the lad,
Barefoot and tan, with eyes gleaming?
Do you suppose that handsome young lad
Of riches is dreaming?

Or that he suffers in summer's heat,
Or wants shoes and stockings upon his feet?
Hear him sing as he strides along,
There's a spring in his step, there is fire in his song.

In morning breezes so fresh and cool
Sunlight on leaves is now glancing;
Come, dance with me here by the sparkling pool;
Time for romancing!

Come, we'll go wandering far and wide,
On Midsummer day you shall be my bride;
Daily bread begets daily strife,
Follow me now and become my wife.

Yes, come, my love with the golden hair,
Though treasures I own not many;
The vows that we speak in the open air
Won't cost a penny!

Look at that fellow so thin and pale,
He frowns as we frolic o'er his hill and dale.
Hey, sullen fellow, your wrinkl'd arms
Never encirc'l'd a maiden's charms.

My name is Godfrey Springalong,
Brother to all that is living;
Hatless, unshod, I warble my song,
Ah, life is forgiving!

Deer could provide some fine boots for me,
But then I'd have to kill them, you see,
And I won't harm my friends who have done no wrong.
With a heart fill'd with joy I'll keep singing my song.

15 II. Vug, o Vove

Vug, o Vove, med varsom Hånd
Båden, hvori vi glider
stryg den, Strømme, med kjælen Hånd
over de buttede Sider;
Kunde jeg selv klappe den Glut,
som sidder på Toften og nynner,
over Kindernes Hvæl blot en flygtig Minut,
jeg arme forelskede Synder;
O da skulde min Stemmes Klang
vække al Vellyd, som slummer i Skoven,
smeltende hen i en Kjærlighedssang,
med Nymfen, med Ekko på Skrænten
ved Strandkildevovent.

Flyt dig, Fagre, foruden Frygt
hen ved din Sangers Side;
Dig har min daglige Længsel søgt,
fulgt dig på Gang under Lide.
Er du ej selv ramt af den Gud,
som gav mig de sejrende Kræfter?
Ak, Barmens Hvælv,
som vider sig ud under Sukket,
mit Udsagn bekræfter.
Kom da, jeg klapper min hvide Hind;
sænk kun dit Hoved,
jeg skygger det over med Kappen
mens Stjernen tænder sit Skin,
og Frygten er flygtet med Sol
og Undseelsen sover.

Nyd da Nat, hvad, for Nuet skabt,
glemmer de flygtende Timer;
tag de To, i din Tryghed tabt,
til Dagryets Klokke kimer.
Skjul dem, til selv, vakt ved det Gys,
som sitrer i Morgenstunden,
imod Himlens Hvælv, mod det stålblanke Lys
de sitrer, blændet fra Blunden.
End er de trygge, langs Skovsøens Rand
hviler i Morgnen den blege Dryade.

II. Rocking, Rocking on Gentle Waves

Rocking, rocking on gentle waves,
Over the water gliding;
Softly caress us, O lapping waves,
Fragile this boat that you're guiding.
Timid am I, longing am I
To touch my beloved's soft shoulder;
Perhaps I will try, perhaps she will sigh,
O God, how I wish I were bolder!
Ah, for then would my voice resound,
Rousing the woodlands to clapping and singing,
Filling the air with a ravishing sound,
The mountains would echo with music
O'er still waters ringing.

Come, sweet maiden, O come to me,
Quiet my eager yearning;
You alone have I long'd to see,
Ah, how my ardour is burning.
Say that it's true: also in you
The river of passion is flowing;
The look in your eyes
Of happy surprise
Reveals an affection that's growing.
So, allow me to touch you, sweet dove,
Lay your fair head
On my shoulder and slumber;
All through the night I will hold you, my love,
Our shyness will vanish 'neath darkness
And stars without number.

Blessed darkness, thou lovers' friend,
Delay now the coming of morning;
Let thy mantle on us descend,
Our love with thy peace adorning.
Hidden by thee, O let us see
Together the sunlight's first gleaming,
As the black of the night yields to dawning faint light,
And we awaken from dreaming.
See how we're smiling, still sav'ring the night,
Wrapped in darkness the dryads are sleeping;

Så vågner Ekko og mælder på stand,
at Natten er endt,
at Diana med følge vil bade.

16 III. Vær hilset, I Damer

Vær hilset, I Damer, langs Højsalens Bænke;
hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
hvad trøster mit Mod sig,
på hvad tør min Tanke vel tænke?
At drikke den Vin
som I lader mig skjænke,
at lægge min Hånd i den fangende Lænke,
sig: er det ej hovedløs Sag?
I ser mig i aften, I så mig i dag;
at komme og gå er den Farendes Sag.
Så væver vi Vadmel og lægger det sammen,
de Store sågodt som de Små,
og danser og synger i Fællig og Gammen:
vi væve det Vadmel og lægde det sammen,
og lade så Skytterne gå
og lade Skytterne gå.
Hør, Tonerne kalde; forlad Eders Bænke
og følg kun den farende Svend!
med ham er hver Glæde
i aften tilstede
for uden al Arglist og Rænke.
Han fører jer Dans,
når I blot vil betænke,
I fanger ham ikke i Bånd eller Lænke,
han tåler, som Fuglen, ej Åg.
I bandt ham for ofte, til sidst blev han klog;
tilgiv ham, men Tanken må have sit Sprog.
Så væver vi Vadmel og lægger det sammen,
en Skytte er Svenden som Få.
Hvor herligt at syng i Fællig og Gammen:
at væve det Vadmel og lægde det sammen,
og lade så Skytterne gå
og lade Skytterne gå.

Then wakes the echo with morning's first light,
So boldly proclaiming:
The sun its appointment is keeping.

III. Kind Greetings, Fair Ladies

Kind greetings, fair ladies all gather'd around me,
Pray, what are we weaving today?
At what are we aiming,
What triumphs acclaiming?
Just why do you mutely surround me?
To drink of your wine,
That would only confound me,
To yield once again to the fetters that bound me,
So: you understand my dismay?
You see me this evening, you saw me all day:
To dart to and fro is my natural way.
Thus toing and froing our cloth we are weaving,
How rich or how poor we may be;
We dance and exult in the joy of achieving,
As toing and froing our cloth we are weaving,
And letting our shuttles go free,
Letting our shuttles go free.
The music is calling, it's time now for dancing,
Come follow my lead 'round the hall;
I promise you pleasure,
Each moment you'll treasure,
And pranks as the evening's advancing.
I offer to you
Now the truth most entrancing:
I never let fetters intrude on romancing.
I am like a bird on the wing:
Too often you bound me, too often did cling,
Forgive me, but now I'm immune to your sting.
So toing and froing our cloth we are weaving,
A shuttle's a swain, I agree;
How gladly we sing of the joy of achieving,
As toing and froing our cloth we are weaving,
And letting our shuttles go free,
Letting our shuttles go free.

17 IV. Nu er Aftenen lys og lang

Nu er Aftenen lys og lang;

Kom, min Kjærlighed!

fyld mit glade Bryst med Sang

ved Havets tavse Bred.

Ved de dæmrende Strande en Pige flok

hviler sig ventende ved jeg nok

på Elskerens Barkarole.

Klinger, I Streng! og hjælper mig med
at tage de Piger i Skole.

Hvorfor fik I, kjære Børn,

disse Øjne, som

næppe fæstes på os,

før straks vi sadler om.

Sad vi forhen til hest med den vilde Jagt,

føres vi nu, som i Lænker lagt

omkring i sværmende Drømme.

I gør Rytteren spag og from

og leder hans Hest ved Tømme.

Komme vil for vist den Stund

o, min Kjærlighed!

da hans blege, bange Mund

røve vil jer Fred.

Når I synkende for Eders Fod ham ser,

hjelper ej Flugt og Forstillelse mer;

I rejser ham med Eders Hænder.

Klinger, I Streng! og hjælper mig med

at vise, hvor Legen ender.

18 V. Julesne

Jeg vandrer gennem Skoven ved Juletid:

der falder Sne fra oven så vinterhvid,

så vinterhvid den frosne Dug

neddrysser lydløst, Fnug ved Fnug,

og smelter på min Hånds den varme Flade,

mens Foden træder mellem visne Blade.

Jeg ser på Hånden de tårer stå

det er som en Hulken jeg hørte:

IV. Now Is Evening Light and Long

Now is evening light and long;

Come love, come to me!

Fill my happy heart with song

Beside the quiet sea.

By the shimmering strand throngs of maidens fair

Eagerly wait in the evening air

To hear a lover's soft crooning.

Play, o violins, ah! Now let us conspire

To move those fair maidens to swooning.

Tell me, maidens, tell me true:

Whence those flashing eyes?

Favour'd by one glance from you

Our boldness quickly dies.

Though we cherish'd the joys of the merry chase,

Meekly our bondage we soon embrace,

Bewilder'd, confus'd and confounded.

Yielding the reins, we abandon the race,

Grow gentle with kindness surrounded.

Soon the moment too must come,

O, my ecstasy!

When in our Elysium

You will yield to me.

When I kneel at your feet and confess my love,

We will hear singing from heav'n above,

In voices ethereal blending.

Play, o violins, ah! Now let us conspire

To follow this game to its ending.

V. Christmas Snow

O'er wooded hills I wander, 'tis Christmastide;

Disturbing thoughts I ponder as snowflakes glide.

The hoarfrost gleams in winter sun;

Soft snowflakes falling one by one

Soon melt upon the hand I hold outspreading;

On straw and wither'd leaves my feet are treading.

The melting snowflakes are winter's tears,

The wind is the sound of her sighing;

nu blir vore Minder, store og små,
gennem Skoven for Vinden førte.
Skal Alt da hvirvles for Vintren hen,
skal Sorg og Adskillelse råde?

Nej, Julesneen er Menneskets Ven,
den gemmer hans dybeste Gåde.
På hånden et Fnug, en Dråbe så hed,
vi stirrer mod tindrende Blikke:
en Tåre, som gennem vor Tanke gled
ak! andet er det vel ikke!

Men krymper vi os under Verdens Nød
mens Tiderne ældes og strænges:
den frosne Tåre, den falder så blød,
på Alt, hvad som savner og længes.

Jeg vandrer gennem Skoven ved Juletid:
der falder Sne fra oven så forårsblid;
så forårsmildt de bløde Fnug
i Faldet smelter som en Dug,
der nådigst alle skjulte Spirer væder,
mens alle Minders Kilder sagte græder.

19 VI. Forårsregn

Det klinger som fra fine Instrumenter,
og bøjer du det grønne Blad til Side
saa ser du Parkens Alfer, hvor de glide
med spæde Hænder over Strængelegen.
O Strængeleg! Min Ungdoms dyre Minde!
Da gik jeg som berust af Vaarens Bad
og sang hen for mig selv saa sjæleglad
og lyttende stod Busk og Blomst og Blad
mens Fuglen flagged til sin Elskerinde.

Det klinger nu som da fra fine Streng,
det suser sagte gennem spæde Blade:
Se Busken ryster sig og en Kaskade
af Perletoner triller over Gruset:
Jeg følger Taarer selv til Regnens Toner.
Kom, kom hver Alf, som skjuler sig bag Blad,
den Foraarsregn gør sund, gør sjæleglad,
omend en Vemod dirrer i det Kvad,
som Træet nikker til med tunge Kroner.

They echo our spirits' innermost fears:
That the end of all life is dying!
Must all surrender to winter's wind?
Bides aught but affliction and sorrow?

No, winter's snow to our souls is akin,
Concealing the hope of the morrow.
A flake on the hand, a droplet so warm,
Ephemeral visions of sadness,
Have burden'd our spirit with such alarm;
Ah! Let us leave this dark madness!
If pity and care for the human plight cause
Gloom and despair to come thronging,
Recall the snowflakes so fluffy and white
That cover all sadness and longing.

O'er wooded hills I wander, 't'is Christmastide;
Disturbing thoughts I ponder as snowflakes glide.
The hope of spring is in the air,
Soft snow is melting ev'rywhere.
The hidden seeds of life soon end their sleeping,
As souls immers'd in gloom are softly weeping.

VI. Spring Showers

The strains of magic instruments are sounding:
Beneath each tender leaf that is appearing
The forest sprites play melodies endearing,
Their harmonies from ev'ry tree resounding.
O sound of youth! How dear the recollection!
My soul was drunk with all the joys of spring.
Ah, how my song then made the forest ring;
So happily each bush, each flow'r did sing
As woodcocks preen'd, displaying their affection.

And now again the forest sprites are stirring,
Their music whispers through the greening woodland;
The branches quivering, release a shower of silv'ry tones
Cascading on the pebbles.
My tears of gladness mingle with the raindrops.
Come, come ye sprites, 'neath tender leaves conceal'd,
Come, know the joy of April's blessed rain.
Fear not the sadness lurking, nor the pain;
Behold, the trees with swelling crowns are bowing.

20 SIMPEL SANG (A SIMPLE SONG), EG 147

Text: Holger Drachmann

Naar trofast, varm og redelig jeg bejle vil til dig,
da er det vel tilstedeligt, du gives hen til mig.
Og alle Landets Piger smaa skal synge denne Sang,
jeg tænkte den jo fordom, nu kom den først paa Gang.

Jeg tænkte den, da Søen slog sin Bølge mod mit Bryst,
saa tidt som jeg fra Øen drog
mod mangen fremmed Kyst.

Og Havets Bølger tumled sig,
og Ebben faldt og steg.

Jeg kom paa Grund med Floden, det er en farlig Leg.

Naar Højvandsstrømmen gaar igen saa ligger Skuden der,
og ingen Hjælper naar derhen for Revler, Braad og Skjær.
Dog slap jeg fri fra mit Forlis,
det var en heldig Stund
og takkede bevæget med Hjerter og med Mund.

Jeg takked i en simpel Sang som vælded fra mit Bryst,
og hilste fra min Vimpelstang
ud mod en bedre Kyst.

Hos andre flyder draabevis en saadan Hjerterets Sang;
hos mig den gaar i Strømme,
det er nu saa engang.

Og har jeg atter redelig lagt ud til frejdig Fart,
da byder jeg beskedelig i
Skuden dig en Part.

Og alle Strandens Piger smaa skal synge dig en Sang:
Vi saa ham sejle ofte,
men glad for første Gang.

Since now with all my heart I long to thee the way to find,
I fain would sing a simple song, that long was in my mind.
A simple ditty shall it be, and plain in word and tone,
That every lass on shore or sea may learn its sad sweet moan.

It came to me on stormwracked sea, when I, a youth, would roam,
With heart so free and filled with glee,
far, far from friends and home.

The waves rose o'er me, mountain high,
tossed by the raging blast,

I heard the stormy petrel's cry: my boat was sinking fast.

A sudden calm came o'er the deep; I saw the distant land:
My drifting barque then struck a reef: alas, no help at hand!
But Fortune favoured me once more:

I drifted towards the strand:
I saw my home upon the shore, I saw my friends on land.

I set the sail, it caught the wind that softly stirred the sea,
The rolling waves we left behind
and towards the shore went we!

And loud a merry song I sang, as gay as soaring lark,
Till all the hills around me rang,
while homeward sped my barque.

And now, sweet lass, I promise thee: no more I long to roam,
If thou my bonnie bride wilt be,
and share my hearth and home,

And let the merry lasses tell of one who loved to roam,
Until he fell neath love's sweet spell,
and found a wife and home!

Recorded in February 2004 at Danderyd Grammar School (Danderyds Gymnasium), Sweden

Recording producer and sound engineer: Marion Schwebel

Digital editing: Dirk Sobotka, Christian Starke

Recording equipment: Neumann microphones; Studer 961 mixer; Protools Workstation; Stax headphones

Executive producer: Robert Suff

BOOKLET AND GRAPHIC DESIGN

Cover text: © Rune Andersen 2005

Translations: William Jewson (English); Anke Budweg (German); Arlette Lemieux-Chené (French)

Cover photography: © Per-Henrik Groop

Typesetting, lay-out: Andrew Barnett, Compact Design Ltd., Saltdean, Brighton, England

BIS CDs can be ordered from our distributors worldwide.

If we have no representation in your country, please contact:

BIS Records AB, Stationsvägen 20, SE-184 50 Åkersberga, Sweden

Tel.: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 30 Fax: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 40

info@bis.se www.bis.se

BIS-CD-1457 © 2005 & © 2006, BIS Records AB, Åkersberga

